

O imagine șocantă, publicată de ziarul „Cotidianul”, nu încetează să mă bântuie întocmai ca un coșmar cumplit: niște tineri, în parcul Palatului Mogoșoaia, de Florii (ziua intrării lui Iisus în Ierusalim!), încing o miuță pe mormintele Bibeștilor. Nu reprezintă vreo grupare anarhistă sau satanistă, nu sunt nici vreo adunătură de ateii cu convingeri ferme despre „ipocrizia” vieții de apoi și alte preținse „fantasmagorii” religioase, ci niște tineri oarecare veniți să se recreeze într-un spațiu public. Care, probabil, în Noaptea de Înviere, vor merge – cu smerenie de data aceasta, nu-i așa? – să ia lumină de la vreo biserică din apropiere sau chiar de la aceea din fața Palatului Mogoșoaia, bucurându-se de miracolul Învierii lui Iisus.

Ceea ce mă îngrijorează cel mai mult în toată această neverosimilă, dar, din nefericire, atât de crud-adevărată și ture este ușurința cu care indivizii respectivi nu au ezitat să considere că locul cel mai potrivit pentru un joc oarecare cu mingea, în vastitatea parcului Mogoșoaiei, este... chiar cripta Bibeștilor! Ar fi avut, poate, vreo minimă ezitare, dacă în locul numelor celebrei familii ar fi fost scrise pe lespezile de piatră numele

LIPSA DE REPERE

Maior dr.
Florin ȘPERLEA
fisperlea@yahoo.com

părinților, fraților sau surorilor lor? Îmi place să cred că da. Atunci, ce „rațiune” poate sta la baza unei asemenea delimitări, părând să fie posibilă o astfel de netrebnicie pe mormintele unora, iar pe acelea ale propriei familii nu?

Biserica Ortodoxă Română nu încetează să se laude, adesea, cu eforturile ei educaționale din ultimii 18 ani făcute în spațiul școlii românești mai ales, și pretinde, în baza unor presupuse rezultate, să obțină în continuare dreptul de a impune, ca disciplină obligatorie în aria curriculară, „Religia”. Nu sunt în măsură să spun cum ar putea folosi orele de religie, dar dacă acestea nu au ca scop, înainte de toate, inocularea unui set de principii clar definite și a respectului față de spații și valori sacre, intangibile, atunci, iertați-mă, nu le văd rostul.

Învățământul românesc are multe tare, cunoscute sau nu (nu este locul, aici, pentru o analiză detaliată!), în timp ce gureși ipocriți, pe fața cărora nu se mișcă niciun mușchi atunci când vorbesc cu elocință stimulatoare despre miracolul familiei românești, ca spațiu educațional primordial, se prefac a nu observa grava sa disoluție, în beneficiul găștii, al anturajelor precare sau al minciunii pretins „nevinovate”.

Când am scris, în urmă cu ceva vreme, despre miresele care tresaltă orgasmic, în toate pozițiile cu putință, în fața aparatelor de fotografiat sau filmat sub Arcul de Triumf, la miezul nopții, unii s-au grăbit să mă acuze de naționalism exhibit impudic și agresiv. Numai că între cele două situații nu este o diferență atât de mare pe cât ar putea să pară la prima vedere. Pentru că acestea dezvăluie mai degrabă lipsa unor repere fundamentale, fără de care nu avem cum să ne definim ca popor civilizată, într-un spațiu bine delimitat de care pretindem că aparținem prin tradiție și cultură.

După ei, pesemne, ar trebui să așteptăm cuminte vremea în care niște oarecare vor juca imperturbabili miuța și pe mormintele noastre, fiind pe deplin încântați, nu-i așa?, că s-au mulțumit numai cu atât.

Linia de miră

Nu este nicio greșală de tipar. Ci o realitate existentă de ani buni într-o garnizoană cu renume. Cel ce a muncit din greu la edificarea și menținerea instituției respective trudește acum la tipărirea unei impresionante monografii, mărturie inedită a metamorfozei postdecembriste a organismului militar.

Confesiunea sa dezvăluie un caracter puternic, un devotament necondiționat, o pasiune mai rar probată public în zilele noastre: “Implicat de la început în demersurile de înființare a noii structuri și apoi de conducere și gestionare a problemelor acesteia, mă aflu într-o mare dificultate. Voi reuși să refac anii de muncă entuziastă, eforturi intense, sacrificii și renunțări? Voi fi în măsură să redau toate momentele – faste sau dificile – prin care instituția a trecut? Voi reuși să expun, cu obiectivitate, contribuția celor ce de-a lungul timpului au sprijinit demersurile noastre? Voi putea să redau imaginea completă a procesului în mijlocul căruia instituția s-a aflat?”

Iată doar câteva din frământările unui inimos ce poartă de ani buni tresele de locotenent-colonel, cu o mândrie ce i-ar uimi pe cei obișnuiți, în structurile militare aliate, să beneficieze de un parcurs de carieră etapizat. Pe funcții succesive, cu grade aferente ascensiunii profesionale.

Numai că eroul acestor rânduri, omul dedicat unei idei, slujită printr-o instituție unică, a optat pentru consolidarea structurii cu statut inițial de centru pilot. O instituție mică, dar care – viața a demonstrat-o – a făcut o politică mare printr-o activitate de pionierat, la nivel național, cum recunosc toți cei ce au evaluat activitatea Centrului de Drept Internațional Umanitar din Ploiești.

Și iată cheia acestor gânduri: “Cineva spunea referitor la evoluția centrului că rar i-a fost dat să vadă atâta animație în jurul unei structuri atât de mici. Este o afirmație care ne onorează, având în vedere faptul că în perioada 1993-2001 instituția a fost reprezentată printr-o singură funcție. Cea de șef de centru. Poate tocmai de aceea, mai în glumă, mai în serios, unii m-au numit **omul instituție**”. Who's who? Simțu. Este vorba de locotenent-colonelul Dumitru Codiță.

Un camarad ce a depășit dificultățile cu care s-a confruntat acest Centru – inerente unei evoluții dorite inițial, neînțeleasă din când în când, dar normalizată în final. Astfel, la 29 octombrie 1993,

ministrul apărării naționale semna ordinul de înființare, la Ploiești, a Centrului Pilot de Drept Internațional Umanitar/CDIU. Iar pe 6 decembrie, același an, se inaugura sediul acesteia.

După 15 ani, cu etape diverse, unele intense, altele probând bătălii tacite pentru victoria unei idei, s-a reușit stabilirea unor conexiuni constante cu instituții și structuri din țară și de peste hotare preocupate de dreptul internațional umanitar. Au afluit mii de oameni interesați de un areal impus de realitatea mării zonelor unde s-au declanșat și

Colonel dr. Ion PETRESCU
ionpetrescu@yahoo.com

OMUL INSTITUȚIE

menținut conflicte armate, tot mai sângeroase. Atât conaționalii, cât și oaspeții străini s-au convins că este vorba – așa cum și-a dorit omul instituție – de o structură vie, dinamică, deschisă inițiativelor care au corespuns obiectivelor asumate.

Colonelul Codiță este însă unul de modă... veche. Adică mai crede în fairplay: “Pentru a da Cezarului

ce i se cuvine, fac mențiunea că toate acestea nu ar fi fost posibile fără efortul domnului locotenent-colonel Ilie Popescu de a pune în practică ideea înființării unui Centru pilot de pregătire în dreptul internațional umanitar. Eu am preluat ideile și le-am dus mai departe. Succesul ar fi fost incert dacă, ulterior, nu mi s-ar fi alăturat în acest demers, uneori chiar și efemer, foarte mulți colaboratori, care, practic, au format marea familie a CDIU. Secretul acestei receptivități? Centrul nostru a constituit modelul promovării unei viziuni în care valorile umanitare se află în primul plan. Rarealist, a adus în atenție informații cuprinse în tratatele internaționale care urmăresc protejarea ființei umane în caz de conflict armat. Concret, vizează realitatea crudă a catastrofelor umanitare provocate de violența armată”.

Meritul real al monografiei ce va vedea lumina tiparului constă în acuratețea cu care reflectă implicarea tuturor celor ce au sprijinit o idee taxată la început drept un moft, o copie a unui model occidental, dovedită însă, în timp, un reper serios al profesionalizării celor încorporați în forța expediționară românească, cu unități dislocate în diferite teatre de operații.

Ce nu se vede în blazonul Centrului de Drept Internațional Umanitar? Surâsul omniprezent pe chipul omului instituție. Un idealist. Diplomat. Tenace. Răbdător cu cei ce vin. Și pleacă. Paznic de far într-o lume bulversată de supremația ignoranței. Una în care valorile umane sunt tot mai des puse la zid. Și doar peacekeeper-ii reinstaurează principiile pentru care a militat, de 15 ani, și CDIU.

Am onoarea să vă salut, domnule colonel Codiță. Sunteți excepția. Nu regula. Chiar dacă deviza vă este: SOLFATO, RESTITUTIO, REPARATIO.

AUSTRIAN CARTOON AWARD
Europe | Austria | Graz

register for voting NOW!
Klick!

weeklycartoon

Oliver Kohn
Günar Fraga, Brazil

ACA 2008

Votați Criv!

Cunoscutul caricaturist al Trustului de Presă al Ministerului Apărării, Cristi-Vecerde, CRIV, este unul dintre candidații pentru laurii unui concurs internațional de caricaturi. Celor ce doresc să sprijine, prin vot electronic, posibila sa victorie le sugerăm să acceseze <http://cartoonaward.com> și, urmând instrucțiunile, să voteze cum le dictează conștiința!

Directorul Trustului de Presă al Ministerului Apărării: colonel dr. Ion PETRESCU

ADRESA REDACȚIEI:

București, Bulevardul Unirii nr. 57, bloc E4, sector 3, O.P. 4, C.P. 4-159, Cod 741382. Tel./fax 327.52.91, tel./fax 327.52.61

www.presamil.ro;
tpa@presamil.ro

● Redactor-șef: colonel Francisco Stoica, tel. 327.24.40
● Redactor-șef adjunct: maior Gheorghe Vișan, tel. 327.52.90
● Secretar de redacție: căpitan Viorel Amzărescu, tel. 322.67.92
REDACTORI: ● căpitan Dan Scutaru ● locotenent Constantin Piștea ● Irina-Mihaela Nedelcu ● ing. Mihail Ricinschi ● Bogdan Oproiu ● Marilena Georgescu ● Cecilia Sfetcu.

TEHNOREDACTARE COMPUTERIZATĂ:
Florin Bărbulescu, Corneliu Popa, Roxana Matei, Maria-Ioana Gal.
CORECTURĂ: Valeria Ionescu, Oprina Melciuiu, Elena Potoroacă.
PROCESARE TEXTE: Doina Mocanu, Petruța Rusu.
FOTOREPORTAJ: Eugen Mihai, Petrică Mihalache, Cătălin Ovrei.
DIFUZARE: Rodica Dinică.
Săptămânalul nostru este la poziția 2011 în Catalogul RODIPET.
Taxele postale – achitate conform aprobării D.G.P.T.C nr. 137/8598-1980.

ABONAMENTE la tel.: 021.327.52.60 int. 160
Cont: RO56TREZ70320360150XXXX

Închiderea ediției
– luni, ora 10.00

ISSN1223-3641.
00466. C. 685/2008

© Reproducerea integrală sau parțială a textelor și fotografiilor se poate face doar cu indicarea sursei.
Tiparul executat la S.C. R-WEP S.C.S.